

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5S/138/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200878
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Fulcová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1019200878.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Fulcovej a členov senátu JUDr. Anny Peťovskej, PhD. a JUDr. Otílie Belavej, v právnej veci žalobcu: HYDINA SLOVENSKO s.r.o., IČO: 45 300 950, so sídlom Lieskovská cesta 23/640, Lieskovec, zastúpeného: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., IČO: 51 003 848, so sídlom Dunajská 32, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo: 100889180/2019 zo dňa 15.04.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému súd **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

- Žalovaný rozhodnutím Číslo: 100889180/2019 zo dňa 15.04.2019 v rámci odvolacieho konania podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 102640440/2018 zo dňa 19.12.2018, ktorým bolo žalobcovi oznámené daňovou exekučnou výzvou vymáhanie daňového nedoplatku v sume XX.XXX,XX € v zmysle § 91 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní, stanoveného na základe vykonateľného výkazu daňových nedoplatkov č. 102392191/2018, zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka ku dňu 28.11.2018.
- Včas podanou žalobou, doručenou súdu dňa 24.06.2019, sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo.
- Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby správny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.
- Správny súd po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu žalovaného orgánu verejnej správy, preskúmal v rozsahu uplatnených žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP) napadnuté rozhodnutia, ako aj priebeh administratívneho konania predchádzajúci ich vydaniu, vychádzajúc zo stavu, ktorý existoval v čase vydania rozhodnutia žalovaného (§ 135 ods. 1 SSP).
- Správny súd o žalobe rozhodol na pojednávaní dňa 28.9.2021.
- Predmetom prieskumu správneho súdu bolo rozhodnutie žalovaného Číslo: 100889180/2019 zo dňa 15.04.2019, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 102640440/2018 zo dňa 19.12.2018.
- Podľa § 140 SSP, vo veciach toho istého žalobcu a totožného predmetu konania, ktoré už boli predmetom konania pred správnym súdom, v odôvodnení každého ďalšieho rozsudku správny súd poukáže už len na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.
- Vo vzťahu k žalobcovi orgány verejnej správy viacerými samostatným rozhodnutiami rozhodli vo vzťahu k viacerým daňovým nedoplatkom o vydaní exekučných výziev, ktoré sú predmetom konania na tunajšom súde, a to:

- v konaní sp. zn. 5S/29/2019 - predmetom exekučná výzva na vymáhanie daňového nedoplatku v sume XXX.XXX,XX € ku dňu 9.8.2018

- v konaní sp. zn. 6S/186/2019 - predmetom exekučná výzva na vymáhanie daňového nedoplatku v sume XXX.XXX,XX € ku dňu 5.3.2019,

príčom vo veci, vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 6S/186/2019 súd rozhodol rozsudkom dňa 18.6.2020 tak, že správnu žalobu zamietol. Tento rozsudok žalobca napadol kasačnou sťažnosťou, ktorú kasačný súd rozhodnutím sp. zn. 8Sžfk/81/2020 zo dňa 30.6.2021 zamietol.

9. Predmetom konania, vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 6S/186/2019, boli totožné žalobné námietky, ako sú námietky v tomto konaní, ktoré smerovali voči obdobnému rozhodnutiu žalovaného, ako je predmetom tohto konania, a to:

„3. Žalobca považoval rozhodnutia vydané v oboch stupňoch za nezákonné, vychádzajúce z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci a za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Žiadal ich zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie.

4. Nestotožňoval sa s názorom žalovaného vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého vydanie rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania a daňovej exekučnej výzvy neznamenalo zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu ako daňového subjektu. Túto argumentáciu žalovaného považoval za nezákonnú, pričom zastával názor, že akékoľvek vydanie rozhodnutia v rámci daňového exekučného konania predstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, ktoré je spôsobilé spôsobiť daňovému subjektu prípadnú škodu. S odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR považoval za potrebné poukázať na zmenu v hodnotení závažnosti, akou je daňová exekučná výzva schopná zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby. Konštatoval hybridnú povahu daňovej exekučnej výzvy. Mal za to, že zásah do práv a právom chránených záujmov daňového subjektu je možné evidovať a vidieť už pri daňovej exekučnej výzve, ktorá zakladá následky v hmotnoprávnej rovine. Daňová exekučná výzva fakticky mení rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Práve deklarované obmedzenie dispozíčného práva povinného subjektu nakladať so svojim majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej, ale aj medzinárodnej. Na základe uvedeného je tak podľa žalobcu potrebné a nevyhnutné tvrdenia žalovaného považovať za nepreskúmateľné a rovnako za právne nesprávne.

5. Ďalej namietal nedôslednosť žalovaného vo vzťahu k okolnosti, že žalobcovi boli v záveroch ostatných daňových exekučných výziev blokované prostriedky vo výške približne X.XXX.XXX Eur, a to aj napriek skutočnosti, že blokovanie prostriedkov sú zadržované správcom dane nad rámec zákona. Z tohto dôvodu správca dane, ktorý vedie daňové exekučné konanie žalobcovi absolútne znemožnil plnenie si svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho vzniká tretím stranám a obchodným partnerom nárok na úroky z omeškania, zmluvné pokuty a pod., čo v priamom dôsledku predstavuje škodu žalobcu ako obchodnej spoločnosti, ktorú spôsobil správny orgán svojimi rozhodnutiami. Touto námietkou sa žalovaný nezaoberal a vôbec ju nezohľadnil, keď iba uviedol, že žalobca mal a stále má možnosť uhradiť daňový nedoplatok, či už z predmetných daňových exekučných konaní zablokovaných finančných prostriedkov na účtoch u poskytovateľov platobných služieb alebo z iných zdrojov. V tejto súvislosti žalobca považoval za nepredstaviteľné, ako by mohol uhradiť daňový nedoplatok zo zablokovaných finančných prostriedkov, ktoré mu na účtoch v bankových ústavoch blokuje správca dane. Základným účelom exekučného konania formou blokovania finančných prostriedkov na bankových účtoch vo finančných ústavoch je daňovému subjektu (dlžníkovi) znemožniť dispozíciu so svojim majetkom, finančnými prostriedkami. Nie je teda právne možné, aby za predpokladu a situácie, kedy žalobca má blokovanie finančné prostriedky na svojich bankových účtoch, mohol disponovať s danými finančnými prostriedkami a mohol dobrovoľne uhradiť predmetný daňový nedoplatok.

6. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že úsilím žalobcu nebola úhrada predmetného daňového nedoplatku. Namietal, že žalovaný ho takto klasifikuje do role úmyselného daňového dlžníka, ktorý sa vedome a úmyselne vyhýba realizácii svojich daňových povinností. Zastával názor, že je nevyhnutné, aby žalovaný náležite a dôkaznými prostriedkami odôvodnil, v čom nebolo v danej situácii a v danom období úsilím daňového dlžníka uhradiť daňový nedoplatok. Je nevyhnutné, aby takéto závažné tvrdenie žalovaný dostatočne odôvodnil, inak je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné. Žalovaný síce terminologicky naznačil snahu a vôľu daňového subjektu (žalobcu) úmyselne sa vyhýbať plneniu svojich povinností, avšak zistený skutkový stav nevyhodnotil z hľadiska skutkových a právnych okolností. Tvrdenie žalovaného ohľadom vyhýbania sa platenia svojich daňových povinností je podľa žalobcu

súčasne v priamom rozpore so závermi žalovaného uvedenými v napádanom rozhodnutí, kedy je z dôvodu blokácie bankových účtov daňového subjektu objektívne znemožnené daňovému subjektu uhradiť daňový nedoplatok, hoc aj čiastočne. Žalobca zdôraznil, že má vôľu plniť si svoje daňové povinnosti riadne a včas, avšak z dôvodu blokácie bankových účtov je tu založená objektívna nemožnosť realizovať daňové povinnosti riadne a včas. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že o jeho vôľu plniť si svoje povinnosti riadne a včas svedčí aj skutočnosť, že v momente, ako má disponibilné finančné prostriedky na bankových účtoch, ktoré nie sú blokované správcom dane, si plní svoje povinnosti voči správcovi dane.

7. Dôvodil, že úlohou právneho štátu je pripraviť legitímne podmienky, ktoré by boli zárukou spravodlivého prerokovania vecí pred kompetentným orgánom verejnej moci. Vytvorenie takýchto podmienok tkvie v právnej úprave jednotlivých konaní, v rámci ktorých dochádza k ochrane hmotnoprávných vzťahov, a tým aj k reálnemu výkonu a ochrane základných práv a slobôd. Je nepochybné, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie. Vydané rozhodnutie žalovaného závery vyššie uvedené podľa žalobcu popiera, je vydané v rozpore s nimi a ide o rozhodnutie svojvoľné.

8. Žalobca tiež poukázal na to, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé a jednoznačne určiteľné, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie, nakoľko uvedenie a riadne označenie tohto titulu v daňovej exekučnej výzve absentuje. Konkrétne chýba určenie zdaňovacieho obdobia, druhu dane a pod. Z tohto dôvodu je podľa názoru žalobcu daňová exekučná výzva nepreskúmateľná. Vzhľadom na procesne vadný postup žalovaného, ako aj správcu dane, ktorí na základe zadovážených skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutkový stav vecí a v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonom ustanovenými predpokladmi a skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, mal žalobca za to, že žalovaný a správca dane si neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav vecí a vydanými rozhodnutiami prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy.“

10. Totožnosť predmetu tohto konania podľa § 140 SSP vo vzťahu k vyššie špecifikovanému rozhodnutiu tunajšieho súdu sp. zn. 6S/186/2019 zo dňa 18.6.2020 je daná tým, že totožné žalobné námietky smerujú voči obdobnému rozhodnutiu žalovaného. Pre takýto prípad ustanovenie § 140 SSP ukladá správne súdu povinnosť postupovať pri písomnom vyhotovení rozsudku tzv. skrátenou formou a to tak, že len poukáže na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.

11. Vzhľadom na to, že tunajší súd už rozhodoval vo veci rovnakého žalobcu, ako je žalobca v tomto konaní, a to v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6S/186/2019 a predmetom tohto konania bol totožný predmet, ako je predmet tohto konania, pričom správny súd sa stotožnil s vysloveným právnym názorom vyslovenom v tomto rozhodnutí, v súlade s ustanovením § 140 SSP poukazuje na rozhodujúcu časť jeho odôvodnenia:

„23. Súd v prvom rade poukazuje na to, že daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok, resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Rozhodnutiami preskúmateľnými podľa SSP sú rozhodnutia vydané v daňovom konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia preskúmateľné v správnom súdnictve podľa SSP, pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta Daňový poriadok ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní.

24. Vzhľadom na to, že daňová exekučná výzva spôsobuje aj hmotnoprávne následky, nemá výlučne len charakter procesného rozhodnutia. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž povinnému subjektu ukladá tiež zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie. Teda nielenže zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcom dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Obmedzenie dispozičného práva povinného subjektu nakladať so svojím majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej (čl. 20 a nasl. Ústavy SR), ale aj medzinárodnej

(čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Charty základných práv EÚ).

25. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf/63/2016, 3Sžf/77/2012, 5Sžf/66/2012, 2Sžf/65/2012) daňová exekučná výzva podlieha v súdnom prieskume obmedzenom rozsahu. Zákonnosť daňovej exekučnej výzvy správny súd preskúma v rozsahu dôvodov uvedených v ustanovení § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu.

26. V Daňovom poriadku právne upravené rozhodnutia vydávané daňovým orgánom v daňovom exekučnom konaní, t.j. rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania a daňová exekučná výzva, sú dva samostatné inštitúty, ktoré oba pramenia z povinnosti správcu dane exekvovať sumu daňového nedoplatku po márnom uplynutí lehoty na jeho úhradu, pričom tieto dva inštitúty pri koexistencii popri sebe zároveň na seba nadväzujú a dopĺňajú sa v konaní majúcom za cieľ splatenie daňového dlhu (daňovej povinnosti) priamym vynútením príslušnou autoritou verejnej moci. Rozhodnutím o začatí daňového exekučného konania sa daňová exekúcia začína. Vydáva ho správca dane na podklade exekučného titulu. Exekučným titulom je okrem vykonateľného rozhodnutia alebo exekučného titulu podľa osobitného predpisu aj výkaz nedoplatkov. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania je právoplatné dňom doručenia, pričom však nie je určené daňovému subjektu - jemu sa toto rozhodnutie nedoručuje (§ 90 ods. 3 Daňového poriadku). Toto rozhodnutie sa doručuje osobám, na ktoré sa vzťahuje výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, teda osobám užívajúcim, evidujúcim, nakladajúcim alebo spravujúcim tento majetok. Takýmito osobami sú napríklad banky. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje okrem iných náležitostí aj výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, ktorý podlieha daňovej exekúcii, ako aj zákaz umožniť zaťažiť majetok daňového dlžníka, s výnimkou práva správcu dane zriadiť zákonné záložné právo v prospech vymáhanej dane.

27. V prejednávanom prípade rozhodnutím č. 100683989/2019 zo dňa 19.03.2019 správca dane začal daňové exekučné konanie vo veci vymáhania daňového nedoplatku vo výške XXX.XXX,XX Eur od žalobcu ako daňového dlžníka. Exekučným titulom na začatie daňového exekučného konania bol vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 100562441/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 05.03.2019 vo vyššie uvedenej výške. Výška daňových nedoplatkov žalobcu sporná nebola. V rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, ktoré správca dane doručil trom bankám, v ktorých mal žalobca vedené bankové účty, je uvedená informácia, podľa ktorej správca dane v súlade s § 108 daňového poriadku vykoná daňovú exekúciu príkazaním pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb. Ďalej správca dane v uvedenom rozhodnutí zakázal poskytovateľom platobných služieb, aby akokoľvek nakladali s majetkom daňového dlžníka (žalobcu), ktorý podlieha daňovej exekúcii, a to ani v jeho prospech alebo na jeho príkaz vrátane jeho zaťaženia. V súlade s § 108 ods. 5 Daňového poriadku bolo poskytovateľom platobných služieb príkazané, aby po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania zablokovali na účtoch daňového dlžníka (žalobcu) peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Zároveň rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje informáciu (privolenie), že na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľ platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukáže na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

28. Vychádzajúc z vyššie opísaného skutkového stavu veci a zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na posudzovaný prípad je nutné vysloviť záver, že správca dane pri rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania postupoval postupovo plne v súlade so zákonom. Rozhodnutím oznámil začatie daňovej exekúcie, adresoval ho osobám, ktorým je podľa zákona toto rozhodnutie určené a v súlade so zákonom a v jeho intenciách im zakázal nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že správca dane v tomto rozhodnutí v obmedzenej miere umožnil nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu na predmetných bankových účtoch, a to pokiaľ sa dispozičný úkon bude týkať úhrady daňových nedoplatkov - exekvovaného daňového dlhu.

29. Napadnutou daňovou exekučnou výzvou č. 100725280/2019 zo dňa 25.03.2019 správca dane žalobcovi oznámil, že na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov správcu dane č. 100562441/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 05.03.2019 vo výške XXX.XXX,XX Eur začal v súlade s § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 100683989/2019 zo dňa 19.03.2019 na vymoženie daňového nedoplatku v uvedenej výške a vyzval ho, aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok vo výške XXX.XXX,XX Eur na daňový exekučný účet správcu dane. Žalobca bol súčasne podľa § 91 ods. 2 písm. g/ Daňového poriadku správcom dane upozornený, že ak daňový nedoplatok nebude v lehote určenej zaplatený, vydá správca dane exekučný príkaz na vykonanie exekúcie, a to z účtov žalobcu vedených u poskytovateľov platobných služieb. Týmto rozhodnutím bolo žalobcovi zakázané nakladať z finančnými prostriedkami na bankových účtoch, a to do výšky predstavujúcej exekvovanú sumu. Tiež bol žalobca informovaný, že v zmysle § 108 ods. 5 Daňového poriadku na základe jeho príkazu poskytovateľa platobných služieb poukážu zo zablokovaných peňažných prostriedkov na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

30. Správca dane rovnako pri vydaní napadnutej daňovej exekučnej výzvy postupoval v súlade so zákonom. V daňovej exekučnej výzve správca dane zrozumiteľne vysvetlil dôvod vydania tohto rozhodnutia a v súlade s § 91 ods. 2 písm. e/ Daňového poriadku konkretizoval výšku daňových nedoplatkov podľa exekučného titulu (výkazu daňových nedoplatkov), na podklade ktorého sa daňové exekučné konanie začalo. Neobstojí preto námietka žalobcu, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé, na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie. Žalobca bol tiež vyzvaný k dobrovoľnému plneniu daňového dlhu. Hoci rozhodnutie zakazuje žalobcovi nakladať z prostriedkami na v rozhodnutí uvedených bankových účtoch, zároveň ho informuje o tom, že pokiaľ bude dispozičným úkonom úhrada žalobcovho daňového dlhu, ktorý je predmetom exekúcie, tento úkon je možný, čo je v súlade s § 108 ods. 5 veta druhá Daňového poriadku. Ani námietka žalobcu, že mu bolo na jednej strane zakázané nakladať s jeho finančnými prostriedkami na bankových účtoch a zároveň mal určenú povinnosť splatiť daňový dlh, nemôže byť preto považovaná za dôvodnú. Uvedená argumentácia pravdepodobne pramení z nepochopenia textu v daňovej exekučnej výzve, pričom však nie je súladná s obsahom a významom napadnutého rozhodnutia.

31. Pokiaľ žalobca namietal, že sú mu blokované prostriedky vo výške X.XXX.XXX Eur, tak táto skutočnosť z administratívneho spisu nevyplýva. Rozhodnutia daňových orgánov týkajúce sa exekučnej výzvy napadnuté žalobou ukladajú príkazy a obmedzenia len vo výške exekvovanej sumy, nie nad jej rámec. Taktiež rozhodnutie o začatí exekučného konania, ako je to v ňom explicitne uvedené, ukladá dotknutých osobám (bankám) obmedzenia s prostriedkami žalobcu na jeho bankových účtoch len do výšky exekvovanej sumy. Ani túto námietku žalobcu nie je možné preto považovať za dôvodnú. Za nedôvodnú a ničím nepodloženú rovnako nemožno považovať námietku žalobcu rozporujúcu konštatovanie žalovaného o úmysle žalobcu vyhýbať sa realizácii svojich daňových povinností, nakoľko toto konštatovanie žalovaného v napadnutom rozhodnutí absentuje.

32. Súd konštatuje, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ani daňovej exekučnej výzvy, ktoré sú len logickým zákonným vyústením začatého exekučného konania, v ktorom správca dane uskutočňuje úkony na vymoženie daňového nedoplatku vyrubeneho právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V rámci súdneho prieskumu exekučnej výzvy je súd oprávnený preveriť zákonnosť postupu správcu dane len v danom štádiu exekučného konania. Neskúma zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí (exekučného titulu), na základe ktorých bolo daňové exekučné konanie začaté. V prejednávanom prípade nenastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu také okolnosti (§ 91 ods. 5 Daňového poriadku), ktoré by boli spôsobilé k vysloveniu nezákonnosti daňovej exekučnej výzvy. A teda nenastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a rovnako tak neexistujú žiadne iné dôvody, pre ktoré by bola daňová exekúcia v danej veci neprípustná. Pre úplnosť súd dodáva, že žalobca ako daňovník, ktorého príjmy podliehajú dani, má právo využitia opravných prostriedkov počas daňového konania. Exekúcia v súlade so zákonom nastupuje až po tom, ako sa stali nedoplatky žalobcu na daniach vykonateľnými.

33. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie vydané v prvom stupni správcom dane, je vecne správne, a preto súd žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.“

12. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov, s ktorými sa správny súd stotožňuje v celom rozsahu, správny súd žalobu podľa § 190 zamietol.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 SSP a vo veci úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli a žiadne si ani neuplatnil.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).